

LBRIS

We know
books

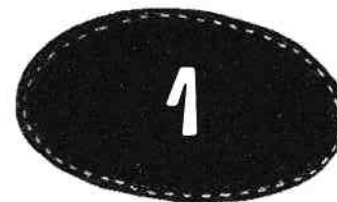
Omzali Q. Rauf

Băiatul
din
ultima
bancă

Ilustrații de Pippa Curnick

Traducere din limba engleză
de Silvia-Alexandra Ștefan

 Booklet
fiction | 2024

Locul liber

Era un loc liber în spatele clasei. Nu era nimic special la el. Era pur și simplu liber pentru că nu stătea nimeni acolo. Dar într-o zi, după numai trei săptămâni de la începerea școlii, mie și celor trei cei mai buni prieteni ai mei ni s-a întâmplat cel mai minunat lucru care i s-ar putea întâmpla cuiva. Și totul a început de la locul ăla liber.

De obicei, cel mai bun lucru când începe din nou școala e că primești mai mulți bani de buzunar ca să-ți cumperi rechizite. În fiecare an, în ultima duminică din vacanța de vară, mama mă ia într-o Aventură Super-Specială ca să căutăm rechizite pentru noul meu an școlar. Uneori mă entuziasmez așa de tare, că-mi vine să țopăi și nici nu mai știu cu care magazin să încep. Nu sunt prea multe magazine bune de rechizite unde locuiesc eu – n-au niciodată altceva decât seturi plictisitoare cu dinozauri pentru băieți și cu prințese pentru fete. Așa că mama mă duce cu autobuzul și cu metroul până în oraș, unde sunt străzi întregi cu magazine – ba chiar și centre comerciale, care pe dinafară arată ca niște blocuri foarte înalte.

LEADIS | **Book**
Anul trecut, mi-am găsit un set cu temă spațială, cu un astronaut care plutește pe lângă Lună. Era și la reduceri, așa că am cumpărat un penar, o trusă de geometrie, gume de șters și o riglă mare – și mi-a mai și rămas aproape o liră! Rigla este una dintre piesele mele preferate, pentru că astronautul plutește de-a lungul ei în apă printre stele argintii. M-am jucat cu ea așa de mult, că astronautul a rămas blocat într-o parte și n-a mai vrut să se miște de-acolo. Dar n-a fost vina mea. Domnul Thompson, învățătorul nostru de anul trecut, avea o voce așa de plictisitoare, încât trebuia să fac ceva cu mâinile. De-asta e așa de important să ai rechizite drăguțe cu tine la școală – pentru că nu știi niciodată când o să ai nevoie să-ți faci creierul să nu adoarmă sau să nu te bage-n belele.

Anul ăsta, am cumpărat un set cu Tintin și Milu. Îmi place foarte mult Tintin. Chiar dacă e doar un personaj de benzi desenate și nu e un om adevărat, vreau să fiu exact ca el când o să mă fac mare. Cred că cea mai tare meserie din lume e să fii reporter și să rezolvi mistere și să pleci în aventuri. Înainte, mama și tata îmi cumpărau de ziua mea câte o revistă nou-nouță cu Tintin, iar mama păstrează toate benzile desenate pe care biblioteca unde lucrează ea e pe cale să le arunce pentru că sunt prea vechi sau prea rupte și mi le dă mie, așa că acum am o întreagă colecție. Le-am citit pe toate de cel puțin cincizeci de ori. Dar o să trebuiască să-mi aleg alt animal de companie cu care să călătoresc, pentru că sunt alergic la câini. Problema e că nu cred că pisicile sau hamsterii sau chiar șoarecii dresați ar putea fi la fel de folositori ca Milu, câinele lui Tintin. Și chiar dacă mă tot gândesc la asta de aproape un an, tot nu mi-a venit încă nici o idee.

Cum setul cu Tintin era mult mai scump decât cel cu astronautul și nici nu era la reducere, mi-am putut cumpăra

numai un penar, o riglă mică și două gume de șters. Am stat mult să mă gândesc, dar până la urmă m-am hotărât că merită să-mi cheltuiesc toți banii de buzunar dintr-odată. Nu doar pentru că toate îl aveau pe Tintin pe ele, ci și pentru că dacă apeși un buton de pe penar, latră Milu, iar vocea căpitanului Haddock se aude strigând „Cărăbuși bășicați!”. Am fost deja certat anul ăsta pentru că am apăsat pe buton în mijlocul orei de matematică, dar dacă nu poți să apeși pe butonul unui câine care latră la mate, atunci chiar nu văd ce rost mai are.

Nu-mi place matematica. Matematica ușoară era OK, dar anul ăsta învățăm împărțiri complicate și ridicări la pătrat și tot felul de lucruri pe care creierul meu nu poate să le digere. Uneori cer ajutorul, dar e jenant să tot ridici mâna și să pui mereu aceeași întrebare. Am noroc că Tom și Josie și Michael mă ajută ori de câte ori mă împotmolesc. Ei sunt cei mai buni prieteni ai mei și facem totul împreună.

Tom e tuns periută, zâmbește din colțul gurii și are un măr al lui Adam atât de mare, încât zici că i s-a înțepenit în gât o minge de ping-pong. El este cel mai mic din grupul nostru, dar e și cel mai haios. A venit la noi în clasă anul trecut, după ce părinții lui s-au mutat aici din America, dar ne-am împrietenit pe loc. Are trei frați mai mari, care se iau mereu de el și-l bat. Nu serios – doar în glumă. Dar cred că-i și fură mâncarea, și de-asta e așa de slab și îi este mereu așa de foame. Odată l-am văzut mâncând la prânz o pizza întreagă cu extra topping și un cheeseburger dublu și tot nu i-a fost de-ajuns! Așa că-mi ascund de el mâncarea și batoanele de ciocolată atunci când pot.

Josie are ochi mari, căprui și cel puțin un milion de pistrii pe față. E lungă și deșirată și-și mestecă mereu părul. E cea mai rapidă fată din clasa noastră și poate să dea gol oricărui portar cu un șut tocmai din cealaltă parte a terenului. E cea mai tare persoană din

câte cunosc și ne știm de când aveam trei ani. Mamele noastre zic că ne-am împrietenit imediat încă din prima zi de grădiniță, așa că s-au împrietenit și ele. Nu prea-mi aduc aminte nimic din perioada aia, dar Josie apare în toate amintirile mele de la școală. Până și prima pedeapsă la școală am primit-o împreună – s-a întâmplat anul trecut, numai din cauza unui hamster pe nume Herbert.

Josie îl auzise pe unul dintre bătașii din clasele mai mari spunând că, după ore, o să-l arunce la toaletă pe hamsterul din clasa noastră, Herbert, și-o să tragă apa după el. Josie mi-a spus și mie, așa că am pornit într-o Misiune de Salvare a Hamsterului. L-am ascuns pe Herbert la mine în ghiozdan înainte să se termine orele și l-am dus direct acasă. Dar mama a aflat, firește, și m-a obligat să-l duc înapoi la școală a doua zi. Am încercat să-i explic plictisitorului domn Thompson ce s-a întâmplat, dar nu a vrut să mă asculte și m-a pedepsit. Și, chiar dacă nu avea de ce, Josie mi-a luat apărarea și a zis că și ea m-a ajutat să-l fur pe Herbert – așa că a fost pedepsită și ea și, în felul ăsta, a putut să-mi țină de urât. Știi că ai găsit un prieten cu adevărat bun atunci când vrea să fie pedepsit odată cu tine.

Michael are cel mai pufos și mai îngrijit păr african dintre toți băieții din clasa noastră. Cei mai mulți cred că e un ciudat. Dar noi nu. Are mereu ochelarii ruși și nu-și leagă niciodată bine șireturile, așa că foarte des se împiedică sau se lovește de lucruri în mers. Dar noi ne-am obișnuit și aproape că nici nu mai observăm. E tăcut de obicei, dar când face sau spune ceva, oamenii mari par impresionați și zic că e „sagace” sau „perspicace” sau vreun alt cuvânt ciudat, din astea care se termină cu „ace”. Nu știu la ce se referă, dar cred că vor să spună că e deștept. Oamenilor mari le place mereu să inventeze cuvinte lungi pentru chestii simple.

Michael e luat peste picior de foarte multe ori pentru că nu poate să alerge repede și nici să dea cu șutul în minge în linie dreaptă, dar lui nu-i pasă. Nici mie nu mi-ar păsa dacă aș fi așa de bogat ca el. Tatăl lui e profesor, iar mama lui e avocată și, pentru că sunt mereu ocupați, îi cumpără cele mai recente gadgeturi și cărți și cele mai tari jocuri noi. Când am fost acasă la el anul trecut de ziua lui, i-am văzut camera pentru prima oară. Arată ca un magazin de jucării. Cred că e mai ușor să nu-ți pese de ce zic alții când ai atâtea jucării în viața ta.

Josie și Michael se întrec mereu între ei să vadă cine poată să obțină cele mai multe stele aurii și note de zece la ore. Michael e cel mai bun la istorie, iar Josie e cea mai bună la matematică. Dar eu sunt mai bun la citire decât ei amândoi – mai ales decât Josie. Ei nu-i place să citească și niciodată, niciodată nu citește nimic din ce nu ni se cere la școală. Zice că nu are imaginație și atunci nu are rost să citească. Mi se pare ciudată chestia asta, cum ar putea cineva să nu aibă imaginație? Cred că a avut când era mică, dar și-a pierdut-o când a căzut cu bicicleta vara trecută. Mama zice că oamenii fără imaginație sunt morți pe dinăuntru. Eu nu cred că Josie e moartă pe undeva – vorbește prea mult.

Când ai trei prieteni foarte buni, școala poate să ți se pară cel mai bun loc în care ai putea fi, chiar și în cea mai plictisitoare zi. Dar trebuie să recunosc că anul ăsta școala a devenit, oricum, mult mai amuzantă, datorită noii noastre învățătoare, doamna Khan.

Doamna Khan are un păr foarte cârlionțat și miroase mereu a gem de căpșune – ceea ce e mult mai bine decât mirosul de ciorapi vechi al domnului Thompson, cu care ne obișnuiserăm. E nouă în școală și foarte deșteaptă – mult mai deșteaptă decât a fost vreodată domnul Thompson. Și ne dă premii vinerea dacă am fost cuminți. Nicio altă învățătoare nu mai face așa ceva.

Doamna Khan ne lasă să facem tot felul de chestii, mult mai interesante decât tot ce-am făcut până acum. În prima săptămână de școală, ne-a ajutat să facem instrumente muzicale din lucruri pe care le-am găsit în coșul de gunoi, iar în a doua săptămână, ne-a adus o carte nou-nouță de benzi desenate din care ne-a citit, chiar dacă nu era încă nici în biblioteca școlii.

În a treia săptămână, s-a întâmplat ceva care ne-a luat pe toți pe nepregătite și care ne-a făcut atât de curioși, încât nici măcar doamna Khan n-a mai putut să ne țină atenți la lecții așa cum trebuie. Și totul a început de la locul liber din clasă.

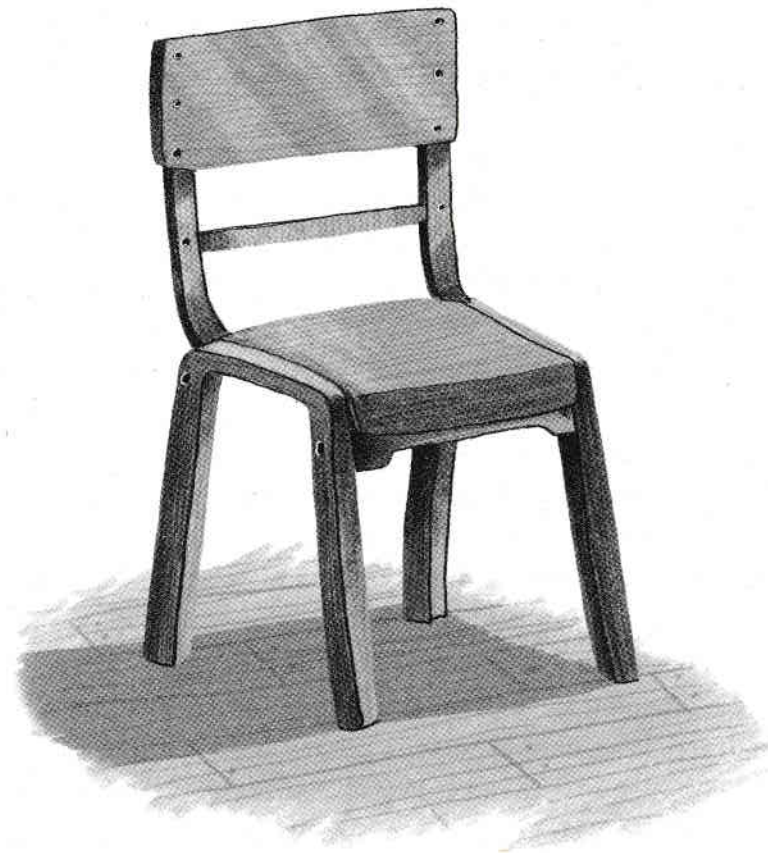

Era a treia zi de marți de când începuse școala, iar doamna Khan făcea prezența. Când să mă strige și pe mine, deodată s-a auzit o bătaie zdravănă în ușă. De obicei, când bate cineva la ușă, asta nu atrage atenția nimănui, fiindcă e cel mai probabil cineva de la altă clasă care vine să ne facă un anunț; dar de data asta era chiar doamna Sanders, directoarea. Doamna Sanders se piaptână mereu la fel și se uită peste rama ochelarilor ori de câte ori vorbește cu cineva. Tuturor le este frică de ea, pentru că ea dă pedepsele, și nu te pune numai să stai într-o sală de clasă după ore, ci și să memorezi cuvinte lungi din dicționar. Și nu te lasă să pleci până nu le-ai învățat pe toate pe de rost – și ce înseamnă, și cum se scriu. Am auzit că unii copii din clasele mai mici au rămas înțepeniți acolo ore întregi pentru că au avut de învățat cuvinte lungi cât pagina asta!

Așa că, dacă am văzut că era doamna Sanders la ușă, am amuțit imediat. Era foarte serioasă cum mergea așa spre doamna Khan, și ne întrebam cu toții cine urma să fie pedepsit. După ce a șoptit ceva și a dat din cap pentru câteva clipe, s-a întors dintr-odată și,

uitându-se la noi peste rama ochelarilor, a arătat cu degetul spre locul liber din spatele clasei.

Ne-am întors cu toții ca să ne uităm la scaunul neocupat. Așa arăta scaunul:

Așa cum am spus, era un scaun obișnuit, și era liber pentru că o fată pe nume Dena a plecat de la noi din clasă la sfârșitul anului trecut, ca să se mute în Wales. Nimeni nu-i duce lipsa, în afară de prietena ei cea mai bună, Clarissa. Dena se cam dădea mare și vorbea mereu despre cât de multe cadouri îi făceau părinții în

fiecare săptămână și cât de multe perechi de adidași avea și tot felul de alte lucruri de care nu-i păsa nimănui. Îi plăcea să stea în spatele clasei pentru că, așa, ea și prietena ei Clarissa puteau să se prefacă fără nicio grijă că-și fac lecțiile, când de fapt desenau imagini cu vedetele lor pop preferate și chicoteau pe seama câte unui copil care nu le plăcea. S-ar fi putut așeza altcineva acolo, dar nimeni nu voia să stea lângă Clarissa. De-asta locul rămăsese liber.

După ce a șușotit alte câteva momente cu doamna Khan, doamna Sanders a ieșit din clasă. Ne așteptam ca doamna Khan să ne spună ce s-a întâmplat, dar părea că așteaptă ceva, așa că am așteptat și noi. Totul părea foarte serios și foarte palpitant. Dar până să apucăm noi să încercăm să ghicim despre ce era vorba, doamna Sanders s-a și întors, iar de data asta nu mai era singură.

În spatele ei se afla un băiat. Un băiat pe care niciunul dintre noi nu-l mai văzuse vreodată. Avea părul scurt și negru, ochi mari, care abia dacă clipeau, și pielea netedă și palidă.

— Atenție, toată lumea, spuse doamna Khan când băiatul s-a tras lângă ea. El este Ahmet și, începând de azi, o să fie la noi în clasă. Tocmai s-a mutat la Londra și este nou în școală, așa că sper c-o să vă străduiți să-l faceți să se simtă binevenit.

Ne-am uitat cu toții în liniște în timp ce doamna Khan îl conducea la scaunul liber. Mi-a părut rău pentru el fiindcă știam că n-o să-i placă prea mult să stea lângă Clarissa. Ei încă îi era dor de Dena, și toată lumea știa că urăște băieții – spune că sunt proști și că miros urât.

Cred că unul dintre cele mai rele lucruri din lume e să fii nou într-un loc și să trebuiască să stai lângă copii pe care nu-i cunoști. Mai ales copii care se holbează și se uită urât la tine, așa cum face Clarissa. Mi-am promis pe loc în sinea mea c-o să mă împrietenesc cu băiatul cel nou. Întâmplarea făcea că aveam la

mine în dimineața aia niște bomboane cu lămâie și m-am gândit c-o să încerc în pauză să-i dau și lui. Și o să-i întreb și pe Josie și Tom și Michael dacă vor să fie prietenii lui.

La urma urmei, e mult mai bine să ai patru prieteni noi decât niciunul. Mai ales pentru un băiat care părea așa de speriat și de trist cum era cel care se așezase în spatele clasei.